

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/203/2019
Identifikačné číslo spisu: 5116206572
Dátum vydania rozhodnutia: 24.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Marián Sluk
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5116206572.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ M. N., bývajúcej v X. K. XXX, 2/ S.. M. E., bývajúcej v X. K. XXX, 3/ S. F., bývajúcej v H. J. S., Š.V. XXX/XX, všetky žalobkyne zastúpené advokátskou kanceláriou JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r.o., so sídlom v Novej Bystrici 850, proti žalovanému S. L., bývajúcemu v X. K.Ž. XXX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Chovanec s.r.o., so sídlom v Žiline, Vojtecha Tvrdého 17, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7C/63/2016, o dovolaní žalobkýň 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 14. februára 2019, sp. zn. 9Co/314/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 14. februára 2019, sp. zn. 9Co/314/2018 a rozsudok Okresného súdu Žilina z 25. júna 2018, č. k. 7C/63/2016 - 86 z r u š u j e a vec vracia Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom z 25. júna 2018, č. k. 7C/63/2016- 86, zamietol žalobu a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobkyniam 1/ až 3/ v celom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyne 1/ až 3/ preukázali naliehavý právny záujem na požadovanom určení. V danom prípade bolo na žalobkyniach, aby preukázali, že došlo k porušeniu ich vlastníckeho práva a že sú spoluvlastníkmi žalovaných podielov v predmetných nehnuteľnostiach. Žalobkyne svoje tvrdenia o tom, že došlo k porušeniu ich vlastníckeho práva v dôsledku nesprávnej identifikácie predmetných parciel v geometrických plánoch č. 62/14 a č. 102/14 s PK parc. č. 81/1, pričom predmetné CKN parcely zodpovedajú PK parc. č. 22, ktorej sú spoluvlastníkmi, nepreukázali. Dôkazom správnej identifikácie podľa tvrdení žalobkýň je geometrický plán č. 380/99. Uvedený geometrický plán však tvrdenie žalobkýň, že predmetné CKN parcely zodpovedajú pôvodnej PK parcele č. 22, nepreukazuje. Súd ďalej uviedol, že pred vytýčením termínu pojednávania postupoval podľa ust. § 167 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Na pojednávaní po prednese právnych zástupcov súd prvej inštancie oznámil, že stranami tvrdené skutočnosti sú sporné, je sporné vlastnícke právo, oznámil tiež, ktoré z dôkazov vykoná a ako bude právne posudzovať predmetnú vec. V procese pred súdnym pojednávaním už sporové strany ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania nepredniesli. Súd sa nestotožnil s tvrdením právneho zástupcu žalobkýň, že z obsahu vyjadrenia žalovaného zo dňa

11.5.2016 je nad všetky pochybnosti zrejme, že akceptuje ich zásadné tvrdenie uvedené v žalobe a to, že podkladom k osvedčeniu vlastníctva jeho právnu predchodkyňou použitý podklad - geometrický plán vychádza z nesprávnych údajov katastra. Z obsahu vyjadrenia žalovaného zo dňa 11.5.2016 takéto tvrdenie nevyplýva. Žalovaný v predmetnom vyjadrení neuznal uplatnený nárok a popieral vlastnícke právo žalobkyň k predmetným nehnuteľnostiam.

2. Krajský súd v Žiline rozsudkom zo 14. februára 2019, sp. zn. 9Co/314/2018 na odvolanie žalobkyň 1/ až 3/ potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanému proti žalobkyniam priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že pokiaľ žalobkyne namietali nesprávny procesný postup súdu, je potrebné uviesť, že nie každé porušenie musí viesť k zrušeniu odvolaním napadnutého rozhodnutia. Ak napríklad súd prvej inštancie neumožnil sporovej strane vyjadriť sa k dôkazu alebo k písomnému podaniu protistrany, môže byť toto pochybenie v odvolacom konaní napravené, avšak v tomto prípade odvolateľky žiadnu argumentáciu k podaniu protistrany zo dňa 12. 12. 2016, ktoré ako uviedli, im nebolo doručené, nijako nekomentovali. Je však zrejme, že v tomto vyjadrení neboli uvedené žiadne zásadné argumenty, ktoré by nejakým spôsobom sa odlišne vyjadrovali k žalobe alebo k predchádzajúcemu vyjadreniu žalobkyň a už vôbec nie k dôvodom, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu zamietol, resp. argumentom, ktoré na zdôvodnenie rozhodnutia použil. Vo svojom odvolaní žalobkyne citovali množstvo zákonných ustanovení CSP, avšak z odôvodnenia odvolania nevyplýva, čo konkrétne mal ďalej súd prvej inštancie porušiť (okrem nedoručenia vyjadrenia k vyjadreniu, ktorého nutnosť však doručiť protistrane z ustanovenia § 167 CSP nevyplýva). Odvolací súd nezistil ani existenciu ďalších odvolacích dôvodov, na ktoré v odvolaní poukazovali odvolateľky. V danom prípade je zrejme, že žalobkyne v podanej žalobe tvrdili, že sú spoluvlastníkmi označených spoluvlastníckych podielov v nehnuteľnostiach, ktoré v katastri nehnuteľností sú zapísané na výlučného vlastníka označeného žalovaného. Ako dôkaz doložili geometrický plán z roku 1999, ktorý však bol vyhotovený za iným účelom (identifikácia parcely č. 93), ku ktorej spoluvlastnícke právo rozporované nebolo. V tomto prípade žalovaný poprel vo svojom vyjadrení skutočnosť, že žalobkyne sú podielovými spoluvlastníkmi označených nehnuteľností a bolo teda na žalobkyniach, aby vyvrátili správnosť údajov v katastri nehnuteľností, čo však zo žaloby a nimi predložených dôkazov nijako nevyplývalo. Správne potom súd prvej inštancie zamietnutie žaloby zdôvodnil neunesením dôkazného bremena, ktoré je v tomto prípade výlučne na žalobkyniach, teda je na nich, aby preukázali svoje tvrdenia, že v tomto prípade sú spoluvlastníkmi označených nehnuteľností. Žalobkyne poukazovali na pozemnoknižnú parcelu, od ktorej odvodzovali spoluvlastníctvo, avšak nijakým spôsobom nepreukázali, že označené CKN parcely vo vlastníctve žalovaného zodpovedajú pôvodnej PKN parcele, resp. nevyvrátili skutočnosť, na základe ktorých bolo vlastnícke právo zapísané, a to, že v minulosti došlo k reálnej delbe pozemnoknižnej parcely. Nimi tvrdené skutočnosti neboli nijako preukázané ani v odvolaní, resp. nijakým spôsobom neboli doložené dôkazy, ktoré by tieto skutočnosti potvrdzovali.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali včas dovolanie žalobkyne 1/ až 3/ (ďalej aj „dovolateľky 1/ až 3/“ alebo „dovolateľky“). Uviedli, že rozsudok odvolacieho súdu napádajú z dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a z dôvodov podľa § 421 písm. a/, eventuálne písm. b/ CSP, teda že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, pričom záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je popísaná nižšie, a ktorá nebola v dovolacej praxi vyriešená, eventuálne spočívajúca v tom, že pri jej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu.

3.1. Žalobkyne 1/ až 3/ vo svojom dovolaní v časti § 420 písm. f/ CSP uviedli, že nemožno hovoriť o spravodlivom procese (zachovaní princípu rovnosti) pokiaľ im súd prvej inštancie nedoručil dupliku žalovaného k žalobe z 12. decembra 2016 a tomuto vyjadreniu žalovaného pripísal procesný význam (pri rozporovaní žalobných tvrdení a dôkazov), čím malo dôjsť k zjavnému zvýhodneniu jednej procesnej strany. Odvolací súd sa nevysporiadal s preukázateľne zrejmovou odvolacou argumentáciou v podanom odvolaní, keď údajne neuviedli, v čom konkrétne súd mal porušiť ich právo na spravodlivý súdny proces a aký to malo vplyv na samotné súdne konanie, hoci to podrobne uvádzali aj s následkami na 5-tich

stranách odvolania. Strany nedostali najavo, že boli vypočuté a súčasne musia hľadať relevantné odpovede (dôvody) iba v rovine dohád. K uvedenému poukázali na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a EŠLP (napr. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 311/07, rozhodnutie ÚS SR sp. zn. III. ÚS 107/07, rozhodnutie EŠLP Vetrenko v. Moldavsko).

3.2. Žalobkyne vo svojom dovolaní v časti § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP uviedli nasledovné: Procesnou otázkou, od ktorej závisel výsledok sporu na odvolacom súde bolo, či má súd prvej inštancie povinnosť v rámci prípravy pojednávania ešte pred jeho konaním zaslať tzv. dupliku žalovaného na vedomie druhej strane - žalobcovi s ohľadom na princípy sporového konania (najmä čl. 4, 6, 9 a princíp spravodlivosti), analógiu legis s ust. § 374 ods. 3 CSP (odvolanie) a § 436 ods. 4 CSP (dovolanie) a teleologický a systematický výklad noriem CSP)? Podľa žalobkýň mal v danom prípade súd prvej inštancie povinnosť doručiť dupliku - vyjadrenie žalovaného z 12. decembra 2016 na vedomie žalobkyniam, hoci takúto povinnosť výslovne § 167 CSP nezakladá, ako to zdôvodnil odvolací súd. Podľa názoru žalobkýň danú právnu otázku dovolací súd neriešil, z opatrnosti však uviedli, že došlo k odklonu od rozhodnutia dovolacieho súdu, najmä od rozhodnutia zo dňa 29. marca 2018, sp. zn. 2 CdoGp 2/2017. Navrhli zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vrátiť mu vec na ďalšie konanie, alternatívne zrušiť rozsudok odvolacieho súdu i rozsudok súdu prvej inštancie a vec tomuto súdu vrátiť na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa s dôvodmi dovolateľov nestotožňuje. Súd prvej inštancie a odvolací súd rozhodli vecne správne. Právo žalobkýň na spravodlivý súdny proces porušené nebolo, pretože nie každé prípadné porušenie procesného postupu zakladá porušenie práva na spravodlivý proces. Navrhol nevyhovieť dovolaniu žalobkýň a priznať mu náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z väd uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

6. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 449 ods.1,2 CSP, ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší. Dovolací súd zruší aj rozhodnutie súdu prvej inštancie, len ak nápravu stavu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu.

9. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae

(odmietnutie spravodlivosti).

10. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Právo na spravodlivý proces zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“) zahrňuje právo, aby každá strana občiansko-súdneho konania mala primeranú možnosť brániť svoju záležitosť pred súdom za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú v pomere k druhej strane. Rovnaký princíp vyplýva aj z článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Jedným z prvkov spravodlivého procesu v zmysle článku 6 Dohovoru je jeho kontradiktórny charakter. Súdne rozhodnutie je výsledkom konfrontácie medzi stranami, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa a popierať požiadavky, dôkazy a argumenty druhej strany. Kontradiktórny spor znamená možnosť strany popierať požiadavky a argumenty druhej strany a právo na to, aby sa vypočuli jej argumenty a návrhy. (sp. zn. 1 Obdo 60/2017)

12. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), zhrnutá v rozhodnutí vo veci Ringier Axel Springer a.s. proti Slovenskej republike č. 35090/07, § 85 a 86, 4. október 2011, a neskôr zopakovaná v prípade Trančíková proti Slovenskej republike, č. 17127/12 § 39, 13. jún 2015, uvádza:

- princíp rovnosti zbraní, ktorý predstavuje jeden z prvkov širšieho konceptu práva na spravodlivý proces vyžaduje, aby každej strane sporu bola daná rozumná možnosť prezentovať svoj prípad za podmienok, ktoré ju nevystavujú podstatnej nevýhode vo vzťahu k druhej strane sporu (Niderost- Huber proti Švajčiarsku, č. 18990/91, 18. február 1997, § 23),

- koncept práva na spravodlivý proces požaduje právo na kontradiktórny proces, v súlade s ktorým strany sporu musia mať príležitosť nielen mať vedomosť o dôkazoch, ktoré sú potrebné pre ich úspech v spore, ale tiež mať vedomosť o všetkých vykonaných dôkazoch a predložených vyjadreniach za účelom vplývať na rozhodnutie súdu. Akokoľvek, právo na kontradiktórny proces nie je absolútne, a toto právo môže závisieť na špecifických črtách daného prípadu (Krčmář a ostatní proti Českej republike, č. 35376/97, § 40, 3. marec 2000, Hudáková proti Slovenskej republike, č. 23083/05, § 26, Asnar proti Francúzsku (č. 2) č. 12316/04, § 26, 18. október 2007, Vokoun proti Českej republike č. 20728/05 § 26, 3. júl 2008),

- konkrétny účinok daných vyjadrení k rozsudku domáceho súdu má len malý význam. Je na stranách sporu posúdiť, či je alebo nie je potrebné sa vyjadriť (Mílatová a ďalší proti Českej republike, č. 61811/00, § 65, Gaspari proti Slovinsku, č. 21055/03, § 52, 21. júl 2009),

- zvlášť dôležitá v týchto veciach je dôvera strán konania v spravodlivosť justície, ktorá je založená na viere, že títo mali možnosť vyjadriť svoje názory ku každému dokumentu založenému v spise (Asnar proti Francúzsku (2), č. 12316/04, § 25, 18. október 2007).

13. Dovolateľky 1/ až 3/, vychádzajúc z obsahu dovolania, prípustnosť podaného dovolania vyvodzujú z § 420 písm. f/ CSP a k tomu dovolaciemu dôvodu predovšetkým uvádzajú, že súd prvej inštancie im nedoručil dupliku žalovaného k žalobe z 12. decembra 2016, čím sa k nej nemali možnosť vyjadriť, navrhnúť k nej dôkazy a tak súdy nedostatočne zistili skutkový stav veci, ktorú napokon i nesprávne právne posúdili.

13.1 V súvislosti s tou časťou dovolacej argumentácie týkajúcej sa nedoručenia dupliky žalovaného k žalobe žalobkyniam dovolateľky tvrdia, že pojednávanie pred súdom prvého stupňa 25. júna 2018, na ktorom bolo meritórne rozhodnuté, nemalo prebehnúť a malo byť odročené, lebo žalobkyne sa na obranu žalovaného nemali možnosť riadne pripraviť, reagovať na ňu, poprieť uvádzané tvrdenia a navrhnúť k tomu dôkazy, čím boli v spore znevýhodnené.

13.2 Obsahovo zhodnú námietku už posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky (napr. II. ÚS

835/2016, II. ÚS 94/2018). V rozhodnutí II. ÚS 94/2018 okrem iného konštatoval „...v pozadí možnosti vyjadriť sa k právnenému názoru protistrany je požiadavka, aby účastník konania nebol objektom konania, aby sa nerozhodovalo „o nás bez nás“, ale s účasťou účastníka a aby mala rozhodujúca autorita k dispozícii všetky perspektívy pohľadu na vec. Ide o samotnú podstatu férovosti konania. Možnosť vyjadriť sa nemá len praktický, ale aj symbolický význam. Z toho dôvodu môže byť do značnej miery potlačený obsah samotného vyjadrenia (porov. SETTEN, O. J. Applications of the fair hearing' norm in ECHR article 6(1) to civil proceedings: with special emphasis on the balance between procedural safeguards and efficiency. Cham Springer International Publishing, 2016, s. 213 a nasl.; autor nazýva problematiku The „Response“ Issue)“.

13.3 Európsky súd pre ľudské práva vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci Trančíková proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. V tomto rozsudku dospel Európsky súd pre ľudské práva k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhému účastníkovi daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. V rozsudku sa doslovne uvádza, že „požiadavka, aby účastníci súdneho konania mali možnosť dozvedieť sa o všetkých predložených dôkazoch alebo vyjadreniach podaných v ich veci a vyjadriť sa k nim, sa vzťahuje na odvolacie konanie rovnako ako na prvostupňové konanie, a to napriek skutočnosti, že odvolanie nemusí vyvolať žiadnu novú argumentáciu“. Pokiaľ súd takúto možnosť druhej procesnej strane nevytvorí, dochádza k porušeniu práva na spravodlivé konanie, ktoré je zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

13.4 Preskúmaním spisu bolo zistené, že duplika žalovaného k žalobe z 24. októbra 2016, doručená súdu 12. decembra 2016 (č. I. 65 spisu) nebola doručená žalobkyniam. Z uvedeného vychádzal i odvolací súd (bod 7 odôvodnenia jeho rozsudku) so zistením, že žalobkyne k nemu v odvolaní žiadnu argumentáciu neprodukovali, hoci toto pochybenie mohli v odvolacom konaní napraviť. K týmto záverom dovolací súd poznamenáva, že doposiaľ súdy nižších stupňov žalobkyniam nedoručili dupliku žalovaného, nemožno preto vychádzať z toho, že poznajúc jej celý (originálny) obsah sa žalobkyne mali možnosť k nej vyjadriť z vecných hľadísk. Žalobkyne mohli v tejto súvislosti namietať (len) porušenie ich procesných práv nedoručením dupliky pred súdom prvej inštancie, čo aj v odvolaní učinili (viď bod IV. odvolania). Nápravy stavu sa však nedovolali, lebo odvolací súd ich námietku nepovažoval za dôvodnú. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí prihliadal na dupliku žalovaného (jej obsah opísal v bode 5 odôvodnenia rozsudku) a túto aj zhodnotil (bod 33 odôvodnenia rozsudku), s týmto rozhodnutím sa v celom rozsahu stotožnil odvolací súd.

13.5 Vychádzajúc z uvedeného bolo v preskúmanej veci potrebné zohľadniť, že duplika k žalobe žalovaného (doručená na výzvu súdu včas) bola formulovaná ako právna a skutková argumentácia (obrana) a žalobkyniam mala byť preto daná možnosť oboznámiť sa s jej originálnym obsahom. V danom prípade obsah spisu nedáva podklad k záveru, že táto možnosť bola v doterajšom priebehu sporu žalobkyniam vytvorená. V dovolaní sa preto opodstatnene namieta porušenie práva na spravodlivý proces, ktoré zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP (obdobne prípad ESLP Trančíková proti Slovenskej republike).

14. Dovolací súd na základe vyššie uvedených záverov dospel k záveru, že dovolanie žalobkyní je prípustné a zároveň aj dôvodné, a teda je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP).

15. Podľa rozhodovacej praxe najvyššieho súdu, ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti (§ 420 CSP), dovolací súd sa už nezaobrá správnosťou právnych záverov (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP), na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 44/2015, 2 Cdo 5/2018, 3 Cdo 4/2012, 6 Cdo 591/2015, 8 Cdo 137/2015).

16. O náhrade trov pôvodného konania a náhrade trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie (§ 453 ods. 3 CSP).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.